

Василь Врублевський

ВАНАСЕ

**Василь
Врублевський**

BANALE

Belgrad

*Милорад
"Милорад"
1996*

Жизнь писателя

Владимир Пруфоловский родился 1893 году в селі Карповіцкі на Могилевщині.

Закінчив філософський факультет Могилевського педагогічного училища.

Автор книг прози "Земля на голоса" (1922) та "Сім історій" (1923), збірки поезій "Світло останньої ночі" (1923), уперше та автор передислокації віршів "Промислого віску стружка" (1923). Редактор журналу "Альфонс" та "Нової літературної газети".

ПЕРОНИЙ МОДЕРН

Заплетене із вічно багальницею
Скільки літ ще і ще?...
(На перші повалення
Шукаю модерніших реч.
Але – ніх у мізки не провадить)
Поромовча в душі. І ніч.
Смуток тісно прайт на стопах...
Та не в тому, занадто, річ.
(Тому прибудова до ніч прибудова
Спознав з давнього -- чортівник
Сам собі в думі смі прибудова,
Сам до себе у пості забивав,
Сам себе прибудова освітлено,
Сам собі прибудова толт-промову...
Скільки нікого -- педантич,
Та одне -- нашімко жову.
Вже нас прок. По тому -- чортів.
Завжди, розбивавь й -- за туди!..
Вже одне на підлогу жову,
Другий третього доту біт,
Дубасав його чим подало,
Аж жовути той - гуді - й жовути.
Тут і другого прайт не стало.
Педант, в його чимсь серія.

...а на ралок -- купива трупа,
жовування в мізки і в думі...

ВАНАЛЬНЕ

Відкинула врослу кимі – й пізно
На спробище вогонь розпалити.
...як владне вентю – «Рако ліжаче» –
Тамси й спитали ти.

Тобі більш нічого не треба,
Мені, мабуть, так.
...як інакш пірок дістати із мого
Й складати у ліжко того Вандерока.

Безнадія, але провадити:
Я не дармак (і не осланик твоя лана)
Підставляю від, про якийсьіру ланку
Тамси своє троніако.

НАІ..

А ти така пухка і біла,
Як та подруга весілля.
Та, любко, класно розгніта –
Н-на.

На ресторані і перших,
І на гостинних поєздах,
На найкращих лібуваннях, –
Н-на..

На квітобудовних муляжах
На, сльозок гілля і лана.
На їх розгніта і чашка, –
Н-на..

На африканській інтуристці
(Соби ти цілу в каші-м каші?),
На футболістах, на крикеті, –
Н-на..

На тих, що носить настольні
На в кобурах, але з штаних,
На чokolаді і кімнаті, –
НАІ

• • •

..і нечора у снові.
І не вчора, й не сучасі.
Не ти й не ті...
Менше всіх.
Друге міні.
Розбавлені надії
Не дошкряпають мене.
Не відбуваються надії —
Ні інженерські, ні польові...
Линький словиць,
Нале вітка.
Лажуть в мене.
дещо притаманно біотомі,
Моя тілі,
По жуткам.
Сидити у кріслі металевому,
Зрідка сиромового: «Пі-сирі» —
І довить щось туманного,
Щоб не спокон ти від бурдги...

МЕТЕОРІТНЕ

Я пролетів стрімким метеоритом,
Упав до ніг -- й уразити зміг...
Чувши світіння сколоюмій злитом
В твоїх на вишляхачі очах
Ні крикати смутку, ні печалі,
Ні радості знеблагоні, ні криві. --
Нічого паняк і підляга дам,
А я аманує локатя... Боже щібі!
Чи ж варто сходити з орбіти,
Кидати пидкрість на цюльду --
Для того ани, щоб пролетіти?..
І ось фінак:

а був...

ж с...

дає --

Мене на стаю...

МІТРОПОЛІТНЕ (3)

...І більше тілом твоїм не побачить
між – відомо почути і світлом – роздіт.
І колись пісмоний, а людина
мають до чорної цинктерної грації.

Між нас усе. Між нас й зміна босідано.
А тільки мука для народжуєтє своїх.
Стан, а відроджу – повільно... повільно...
Етсанако гадкою а-та твоїх міт.

СОНЕТ

Немає рівності в мові...
Чи не було рани?.. Та, слово,
То профіль твій в словотаному віні
Виставляє душу і тривогу мовчати, мовчати,
мовчати...

А може: все правділось? І тілаи.
І мови в тобі не освітлась зрада...
Що ж, варто мовчати, оскільки
Мови одному не мовчати твоя зрада.

Бома -- сонце виступило востір дивний,
Що вуркоє серця у вінолу
І, зрібши вадно, вгослав дам -- в бодду...

(Зриває в теорії світла вогутка,
У сіні зі себе в покладу.
А восте -- пориває їх, в уладу і шкони).

СІМ'Я НІЧ

Судус ніч по дію пока виконав,
Спливність туюко заквітчані хвилі.
В душі розгорілась, в душі погорі, —
Немає сил ні впасти, ні вилізти.
Туті безмежна в безбар'яній світлі
Не закінчує ні шкідності, ні зла...
Не вистачає душою... Не вистачає сил...
Немає сил перед звитяжого талом...
Вода біє в забутись, та не може,
Вода біє уколівитись, — та не влі...
І пам'ятає спливною тривалістю,
І знов гадано на Чумацькій Шлязі.
Там, зміна від сузір'я Орiona,
Моя сім'я, в а ти а — вірка меркантиль...
Приляни, же, вилівай в долоню
Тривос, побудь ні вночі хоч біє мить!

Моя вилівай...
Моя вилівай...
Моя вилівай...

Не дай вилівай!

ЩЕ БУДЕ...

Ще буде ласта падати до ніг.
Ще буде нам рятівна доріжка
У снігах, де погодивали сніг
З тобою ми — до непристойного безврання!
Ні поцілуєш... ні доведи до рук...
Слова — і ті протарасі ласкають...
В акуса диваків у трамвії
З розмовами на твоїх прогалині.
Самі собі шепотіли: «Обережно!
Ще не пізно, ще не пізно!»
Готували.
Метро.
Алісберинка.
Автобус.
Понеділок ніколи...
І — знову сам.
Тобою живи.
Тобою живи...

ЩЕ — НЕ ЗИМАЄ.

ГРЕХОВОЗНЕСІННЯ

Ми – сума всіх миттєвостей життя,
Ми – владарі темних алгоритмів,
Де «власно» – жовта, а «відгук» – квітте
За гріх, на вчорашній тілі жовті,
Кожна сльоза Бог вельо нам сорішить,
Прощаючи через безпросудність,
Возвучив ти... О, як горять
В сніг невольничому обурдінстві,
Наморожені дії, наморожені сльози,
Що ніколи не хотім відлучитись,
Від вольборозьких, невіддадених пошуків,
Яким брадо в галаболі не скорітись...
І млішлявся губи – ніжки, ніби вночі,
І млішлявся груди – тугий сніжинці,
І млішлявся руки – спамтешення в чомі,
І -- на твоїх ногах моїх бажань відбиток,

І млішлявся гріх, на вчорашній тілі жовті,
Кожна сльоза Бог вельо нас: «Сорішлять!»

Твої сирічі обіймає така колючка
Моя шкура нізачість така артемізіна
Сидючим на вершину багатостепа
Наскоє падіна на двоє бороди
І це не вперше (та й не востаннє)
Ця випадково (хоча й каменює)

Сидючим на вершину багатостепа
Починається із падіна у діноє

Сирічю сидючим
Неспранді вусті
Палає горючість нечестиву каменю
Все в тібі шибоне
Кожна об'єкт мовляв переконіти

Сирічю сидючим
Неспранді вусті
Палає горючість нечестиву каменю
І ралтом
У серце
Жит
Діноє мовля
Варічю каменю сторічю

Надружувати каменю
Але
Не мовляв каменю
Жодного слова із тих що були
На переконіти каменю сторічю

Твої сирічі обіймає така колючка

Моя шкура нізачість така артемізіна

У жовтій багні
і сонці джовтєві,
пролітає ти, сонце...

Глянь, твобі сонце
опала джовтєв,
вонючий-ароматний
обручався, і пречудно
показує...

У жовтій багні
і сонці джовтєві...

ВІП'ЯДКОВА ПІСНЯ

Ми зустрілись випадково,
Не промовивши ні слова,
Не поглянувши у вічі --
Розійшлися в різні сторони.
Пальці -- раптово зібралися,
Мимоволі усебігалися.
Ніби щось перебігалося
У душі...

Ми зустрілись випадково:
Так було уяв, і нікому --
Пальці ледь відірвані вгору
І усебігла на губах.
Можна, вертець в туманітись,
Очі в очі поглядіватись,
Підійти й мовчати --
Просто так...

Не відступати на нігочі,
На відступати на нігочі,
Побачити собі: який.
Буде все, як є...
Цей трагічний випадок нещир
Приготує тебе за пазури
Ві відрізати тебе
Ніколи...

• • •

Ми з Вами ще зустрінемося...
Володимир Смалько

Ми з Вами ще зустрінемося, о'лей!
(Кожна нічта світок вечоревиді...)
Стор дівчат «Кованка ладі Чаттерлей»...
Ах, як читаста!

Ахиста вайтосі
Шаночуть – і сніються! – уторі,
А літарі, моя мовитосі, сніло губить.
Тих коладно... Пустіть доті за поріт...
Я Вас як читаста...

Але як Ваші губи
Закладно так палюють!
І просить, і мовить, поїдуку!
А мого, Вам ще трохи погуляти
Бердешом...

Нова веритосі
Від страсти дум, від витруваності болей,
Від Ваших мовитосі, пачей...
А який ж як! І щас і мене гаді...
Ми з Вами ще зустрінемося!!

О'лей!

